

[Maisted.]

får en mindre lønramme end de 6 pct. for hvert af de 2 år.

Selv om der vil blive opretholdt en klar favorisering af lønmodtagerne i den offentlige sektor på bekostning af lønmodtagerne i den private sektor, er det temmelig indlysende, at korthuset allerede er faldet sammen ved dette punkt.

Den næste forudsætning var en udvikling i forbrugerpriserne, som inklusive forøgelsen af den indirekte beskatning ikke skulle overstige 8 pct. i 1977. Man skal være mere end optimistisk indstillet, hvis man tror, at vi undgår pristigninger, som allerede er sluppet løs, på mindst 10 pct. i 1977.

Betalingsbalanceunderskuddet skal bringes ud af verden i løbet af få år. Da dette mål blev sat, var underskuddet på handelsbalancen 6 mia kr. i første halvår af 1976. Det blev tre gange så stort, inden 1976 var færdigt. Statsministeren må regne med et kæmpeunderskud i 1977, og tilbage står en undrende befolkning og spørger: hvad forstår statsministeren ved en afvikling af betalingsbalanceunderskuddet i løbet af få år?

Statsministeren vil have en stram finanspolitik gennem afgiftsforhøjelser, der især rammer den stærkt importkrævende forbrugsefterspørgsel, og gennem en opfyldelse af septemberforligets besparelsesmål, og han mener, befolkningen er rede til at lide afsavn; der er ingen, der mukker over afgifter til 5-6 mia kr. Men forudsætningen er skam, at det hjælper.

Der skal lægges en dæmper på den indenlandske efterspørgsel, siger statsministeren i oktober. Det lyder rimeligt i en krisetid, men hvordan vil statsministeren forklare, at i 1977-78 vil de offentlige udgifter stige med ca. 20 mia kr., når statsministeren vil begrænse den indenlandske efterspørgsel?

Det er også et spørgsmål om besparelser i den offentlige sektor, og statsministerens opfattelse heraf betyder en mindre stigning i udgifterne, end statsministeren havde tænkt sig. Men ikke så snart havde augustforliget aftalt denne mindre stigningstakt i de offentlige udgifter, før statsministerens ministre kom til finansudvalget med aktstykker, der skulle opheve disse såkaldte besparelser.

Statsministeren har også afleveret en beskæftigelsesplan, hvis øjeblikkelige virkning vil være større vareimport, omkostningsforøgelse for erhvervslivet og en udvidelse af den offent-

lige sektor, og effekten vil derfor blive en forøgelse af arbejdsløsheden.

Beskæftigelsesplanen indeholder et energipolitisk mål. Nu skal vi spare på energien. Enhver kan se det fornuftige i, at vi skal spare på den dyre olie, og det indgår som et led i regeringens energiplan. Men der er ikke ét ord om de midler, der skal sikre energiforsyningen. Vi skal spare på energien, så forbruget ikke bliver så stort, som det ellers ville have været.

I regeringens energiplan, hvis den fortsat findes, var det forudset, at energiforbruget i 1976 skulle stige med ca. 2 pct., men vort energiforbrug steg med 11 pct. i 1976. Og hvor er statsministerens redegørelse for de penge, der skal anvendes til at sikre energiforsyningen? Hvis vi skal have en stigning i industriproduktionen på mindst 6-7 pct. om året for ad åre med statsministeren ved roret at skabe en gæld på ca. 80 mia kr. og fastholde arbejdsløsheden på ca. 150.000 mennesker, hvor mange penge vil statsministeren så bruge på energiforsyningen, og hvor vil han skaffe dem fra? Hvordan ser statsministerens nye energiplan ud?

Statsministeren har også en boligpolitik, der går ud på, at det bliver dyrere at bo, dog knap så slemt for de almennyttige boligselskaber, der på trods af statstilskud udmærker sig ved at være i evindelige økonomiske vanskeligheder og have alt for høje huslejer. Og det er ikke noget nyt, at det sociale nybyggeri kommer i klemme, tværtimod er det snarere reglen end undtagelsen. Albertslund og Høje Gladsaxe var for regeringen dengang lige så store problemer, som Brøndby Strand og Brabrand er det for regeringen i dag. Når boligselskaberne søger at inddrage lejerne i en huslejeboycot, der i første række er rettet imod selskaberne selv, i en kampagne for fortsat støtte til disse selskaber, er det nærliggende at spørge: hvem er det, der bor i de boliger, der omfattes af aktionerne? Hvad er den gennemsnitlige indkomst for de pågældende? Hvori adskiller administrationen i de almennyttige boligselskaber sig fra privat virksomhed? Og hvordan kan det være, at lejen i de almennyttige selskaber, hvis statsstøtten falder væk, vil være betydelig højere end i tilsvarende privat byggeri? Bygges der for dyrt? Og hvis private kan bygge bedre og billigere, når man ser væk fra statsstøtten, hvad er da begrundelsen for det faktiske bygge monopol, de sociale selskaber har? Og hvem er statstilskuddene til gavn for?

Statsministeren har en boligpolitik, der vil